

Barnablaðið og seyðurin

Í Barnablaðnum nr. 10 fyri oktober 1973, sum kom mærl upp í hendi nú ein dagin, siggji eg eina mynd av nðurbundnum seyði.

Hendan myndin er í samband við eina grein, sum hevur yvirskriftina »Fjall«, og talar hon um hugnan í Føroyum á heystardeggi. Men eg kann ikki annað enn royna at átala, at tilik mynd hevur fingið innvið í ein um barnablað, tí at eg haldi, at bert henda myndin einsamøll sigur meira enn øll greinin annars.

Myndin talar um ta vanvirðing sum føroyngurin hevur fyri djórum og serliga fyri seyðinum. Tí sum ábyrgdina hava av blaðnum, hava óivað havt aðrar myndir av seyði at valt ímillum, men valdu tí at seta hesa í blaðið.

Tað kann tí sigast, at tí ikki hava skilt, at júst hetta, at binda nður seyð, bæði undir flutningi og annars, er ein landskomm fyri Føroyar. At geva børnum ta fatan, at nðurbundin seyður er nakað náttúrligt eisini á okkara døgum, er ikki í tráð við tað, ið vit onnur royna at læra okkara børn, at vit skulu fara væl við øllum djórum.

Tí lærarar áttu heldur at roynt at alt børnini upp til at hava virðing fyri øllum djórum, heldur enn at sláa fast hvussu avstumpaðir vit føroyingar eru í viðferð okkara av seyðinum.

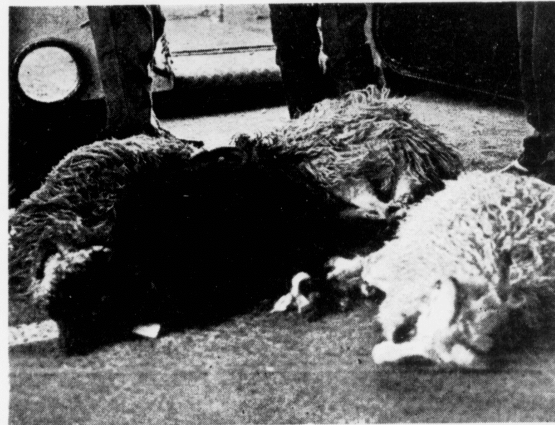
Gerið tí heldur tykkara til,

tí tað kunnu tit, at vit her í Føroyum fáa avskaffað nðurbinding av seyði, og tað við lóg!

Okkum føroyingum dæmar at hugsa okkum sum verandi civilseraðir, men í okkara viðferð av seyði eru vit barbarar. Barnablaðið er gott blað í

adrar mátar, men við hesi myndini vóru tit sera óhepnir. K.P.

Seyðurin liggur á dekinum. Hvagar ber leiðin?

Framhald frá 1. síðu

restarnir Ólavur Michelsen og Niels Paul; Danielsen uppstillaði móti protest. Tá nú listin er innkominn við tær seks valcnum, so er orsøkin til hetta, at áðurnevndu zacharistar hava

sýtt fyri at skriva undir lisan, verður sagt.

Tað sigst, at sárni eftir hesa orrustu eru so greiflig, at livlæknifloksins hevur úr at gera við at leggja plástur á sárini. Um hendan plástur fer at eyðnast, kemur so tíðin at visa.

Útflutningsvirðið vaksið 42,5 pst.

Í tíðarskeiðinum januar-august í ár, er útflutt fyri 277.467.000 kr., móti 194.492.000 kr. sama tíðarskeiði í fjør

Í august mánaða er útflutt fyri 50.843.000 kr. Samlaði útflutningurin í tíðarskeiðinum januar-august í ár er uppá 277.467.000 kr., móti 194.492.000 kr. sama tíðarskeiði í fjør og er hetta ein vøkstur uppá 42,5 pst.

Av teimum 17 keyparalondunum, eru hesi fimm størst í august og hava tey keypt fyri hesar peningarnøgdir: Bretland 17.679.000 kr., Danmark 8.165.000 kr., USA 7.053.000 kr., Itálen 6.419.000 kr. og Svøríki 3.270.000 kr.

10 tey størstu vørusløgini í virlitnum yvir útflutningin í august eru: Fryst fiskafلاك: 2.003 tons, sum eru seld fyri 16.460.000 kr. Sildamjøl: 3.053 tons, sum eru seld fyri 11.232.000 kr. Saltfiskur: 1.017 tons, sum eru seld fyri 5.947.000 kr. Matsild: 2.274 tons, ið eru seld fyri 3.853.000 kr. Aðrar frystar fiskavørur: 506 tons, ið eru seld fyri 2.525.000 kr. Saltfiskafلاك: 355 tons, ið eru seld fyri 2.381.000 kr. Fiskalýsi: 785 tons, ið eru seld fyri 1.831.000 kr. Silda lys: 2.154 tons, ið eru seld fyri 1.732.000 kr. Idnaðarfskur: 2.464 tons, ið eru seld fyri

1.331.000 kr. Og makrelur: 788 tons, ið eru seld fyri 1.027.000 kr.

Keypið

frá teimum, sum lýsa í

SOSIALINUM

BERT SEYTJAN

Johnsigurd Johannesen týddi eftir Evu Steen

13. PARTUR

*Tað var fyrrapartur á degi. Lit-ið fólk var í býnum. Ongin hoyrði róp hennara. Umsiðir sá hon fólk, men tað vorðði ov seint. Hon framvegis ræðslusligin, men segði tó ongum, hon hitti frá nokrum.

Hvat var at greiða frá?

Um so var, hon byrjaði eina frágreiðing um tað, sum hent var, vildi Magne Akre kortini verða flýddur.

Hon rann og rópti: — Pápi! pápi!

Tí endans helt hon uppat at renna og fekk líkasum eftirlit við sær sjálvum. Summaði seg. Hon var noydd at siga faðirinum frá øllum. Mátti kvika ser meira. Hon bert gekk. Langur teinur.

Hon var komin til lærða háskulan, har faðir hennara var lektor.

Manja kvikaði ser upp trappurnar, hevði hárð burtur frá pannuni, hampaði seg eitt sindur, eftir ta longu gonguleiðna.

Síðan trein hon innar í skrivstovu faðir síns.

Winther sat nðurbendur yvir borðinum og gjørdist illa við, tá hann sá, hvør stóð í durinum.

Síðan tók hann brillur sínar av enninum.

— Manja, er tú her?

— Ja, pápi.

— Góðasta, hvat er hent? Tú ser so ... ræðslusligin út. Eg vóni ikki, at tú var óheppin í matamatikkini?

— Eg fór ikki til próvtøku!

— Ikki til próvtøku? Hvussu skal hetta skiltast?

— Pápi. — Onkur rængdi til skúlan, segði Manja.

Winther leit at henni við størum eygum.

— Tað var sagt, at tú var vorðin sjúk, og at eg mátti

koma heim í skundi. — Rektor kom við boðunum til mín.

— Eg sjúk?

— Ja. Og sjálvandi kvikaði eg mærl til hús. Tá eg var komin til hús kendist óhugnalig kværra valda. Eg rópti á teg; men ongantið varð svarað. Eg helt, tað ruggaði ikki rätt, og áðrenn eg vardi.

— Manja!! Winter kundtí ikki bara ser. — Var tað Magne Akre???

— Ja!

— Góðasta mín, sig mær.

— Hann royndi at neyðtaka meg, samstundis sum hann prátaði um seyrtjan á gomul ung-fólk. Eg skilti tað ikki rættiliga.

Eg tað hann sleppa ser burtur, men hann leyp á meg. Eg fekk tó til endans yvirtak og tað eyðnaðist mær at sleppa burtur.

Á, pápi, tað var av sonum ræðsligt...

Dóttir hansara.

Hevði verið í slíkum... Orsakað av einum manni, fyltur við hevnd. — Einum sjúkum manni.

Winter tagði. Fekk als onki sagt. Skifti andlitsbragð. Ræðsligt.

— Manja, góðasta, segði hann umsiðir. Kom og hvil teg á herðum mínum. Winter troystaði dóttir sína.

— Eg far; at boða lögregluni frá tilburðinum. Geri tað beinavegin. — Hann snaraði ávist nummar.

— Góðan dagin, tað er Winter.

Navn hansara var vorðið kent á lögreglustøðni, og varð tí fingin í samband við lögreglubólkin, sum m.a. hevði málið um Magne Akre undir hond.

Winter greiddi frá tilburðinum og fekk samstundis at vita, at Magne Akre var eftirlýstur av lögregluni, og eftir at lögreglan hevði fingið frágreiðing um seinastu hendingina, fór eftirlýsingin at vera almannaakunn-gjörd.

Ein lögreglumaður fór beinan vegin avstað til hús Winters, men sjálvsagt var Akre horvin.

Síðan vórðu leitingartiltek sett í verk.

Manja tóktist hava fingið ró í sinninum, men Winter hevði varhugan av at alt var kortini

ikk, sum tað átt. Av hesi orsøk varð tí læknir boðsendur.

Læknin kom nærum beinanvegin og gav Manju ráðini tey, at hon skuldi fara til songar og har finna veruliga hvíld.

— Tað er tað frægasta, segði læknin. Tú hevur eisini eina próvtøku at hugsa um.

Eftir læknarvitjanina suffaði Manja.

— Til songar? Mær bilar onki, men tá tað verður hildið verða best, so...

BRÁDLIGA kimaði telefonin. Tað var Bob.

Winter hevði tikið telefonina, og Bob segði:

— Harra Winter. Er Manja at hitta? Eg biði í spenningi eftir at frætta, hvussu tað hevur gingist henni við próvtøkuni?

— Manja livir ikki væl. Læknin hevur júst verið á vitjan.

Bob gjørdist illa við.

— Læknir? Hvat er á vási?

— Óhugnaligt. Hasin maðurin hevur vitjað her í dag.

— Hann — Magne Akre?

— Júst hann, Bob.

— Hann skuldi verið...

— Eg óttst fyri, at tað verður ikki so lætt at fáa tamarhald á honum, segði Winter.

Síðan greiddi hann Bob frá tí, tilborist hevði.

(Framhald)